

## GJØLLE

Der var engang en lille legetøjs Gjøltrold, som hed Gjølle. Han er blevet levende, fordi en alfepige Lunaria elskede ham så højt, at hun fik alfernes dronning til at hjælpe sig med at gøre ham levende. Gjølle lever nu sammen med alfer og nisser i en gammel have, men det er ikke altid så let for den stakkels Gjøltrold at være blevet levende. Der er så mange ting han ikke ved, og han føler sig hele tiden ringere end de andre. Han synes, at han er grim, dum og klodset i forhold til de små og smukke alfer. Så han er tit meget ked af det, og så er det, at han gør og siger dumme ting, så de andre bliver sure på ham. Derfor går Gjølle tit og spekulerer på, om han er god eller ond. Da han spørger én, svarer denne:

----

"Du må gå til den, der har lavet dig; han må vide, om du er god eller ond." Gjølle fandt ud af, at kromanden på Gjøl havde lavet ham, og efter en lang og farlig rejse, stod Gjølle en nat ved kromandens seng.

"Kromand, kromand, er du vågen?" lød en spinkel stemme, og kromanden mumlede et søvndrukkent ja og lukkede et øje på klem.

"Høj!" tænkte han, "der er jo en af mine trolde, og den kan minsandten tale!"

"Kromand," sagde stemmen igen, spinkel, men meget dyb, "hører du mig?"

"Jeg drømmer nok," tænkte kromanden, men svarede lidt mere nærværende: "Sig frem."

"Kromand!" lød det igen, "er jeg god eller ond!"

"Det var da også et spørgsmål, - det bestemmer du selv, lille trold."

"Nej, det kan jeg da ikke, klagede den lille fyr, "og jeg må da vide det, og Lunaria må også vide det, forstår du nok."

"Ikke helt," sagde kromanden, der nu følte sig lysvågen og rakte sin store hånd frem på dynen mod sin lille trold. Denne krøb tillidsfuld op i den brede håndflade og stod der, på en gang beklemt og forventningsfuld. Nu ville han få sin dom.

"Ser du," sagde den der havde lavet ham, "om du er god eller ond, det er helt op til dig selv."

"Hvordan?"

"Jo-O, du må bestemme det hver eneste dag, i hvert øjeblik. Hver gang du har mulighed for enten det ene eller andet, må du vælge; du kan selv vælge, og ingen kan vælge for dig."

Kromanden var meget forbavset over sig selv. Det er da kun i drømme, man kan sige sådan noget dybsindigt noget.

"Skal man? Skal jeg?" stammede Gjøltrold helt overvældet.

"Ja men sig hellere: du må have lov."

"Men hvis jeg så vælger forkert?"

"Så tænker jeg, at din - den der, som jeg ikke ved, hvem er - vil tilgive dig."

"Og du?" Vil du også det?"

"Ja, det vil jeg da, det kan du tro. Du er jo min trold!"

"Åh tak," næsten råbte den lille Gjølle, "ja, så ved jeg da nu besked. Det var dejligt, tak skal du have kromand!"

Og Gjøltrold forsvandt lige så stille, som han var kommet, - Det var nu godt nok rædsomt besværligt at gå hen over den tykke dyne, hvor han sank i næsten til halsen ved hvert skridt.

Frit efter Vibeke Olesen Larsen: "Slottet under sølvgranen" i

"Så vælg da livet" (DØF 1984).

